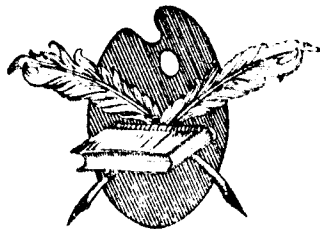

REVISTA D'OLOT

SUMARI

Bell presagi.—*Vida nova*, Josep M.ª Capdevila.—*L'hora de l'amor finit*, Ramon Xuriguera.—*L'Escola Olotina*, J. M. Mir Mas de Xexàs.—*De fotografia*, E. Bassols.—*Una mica de música*, J. M. Lòpez Picò.—*Sonet*, Josep M. de Garganta, Trad.—*Lluita; Bombolles*, M.ª Concepció Carreras.—*Temporal d'estiu*, Pere Verdaguer, Pbre.—*Llibres nous*, Joan de Garganta; R. Plà i Coral; J. M. M.—*Aspectes*, Victor.—*Afortística*, Raimond Vayreda i Casabò. — * * * Pompeu Fabra.—*Musicals*, R.—*D'ací i d'allà*. — SUPLEMENT ARTÍSTIC: *Escola Olotina: Retrat a l'oli de la senyoreta Rosalia Rigat*, Josep Pujol.—Fotografies de Joaquim Coll i E. B. M.

ANY II - NUM. 13.

GENER 1927

Sempre rento la meva roba amb el sabó marca

LA PICADORA

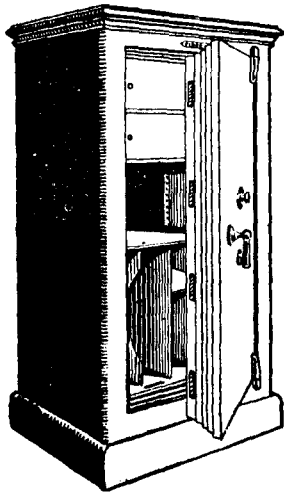
ja que m'he arribat a
convèncer de la seva
suavitat, finura i econo-
mia, tant pel seu preu
com per lo bé que neteja
i fa que es conservi
sempre en bon estat la

 roba

DE VENDA A TOTS ELS ESTABLIMENTS

CAIXES PER A CABALS

D'ACER
IMPERFORABLE

BASCULES

PIBERNAT

BARCELONA
PARLAMENT 9 i 11

PUBLICITE M MIR BARNA

 XOCOLATA
CARRERAS

CASA FUNDADA EN 1790

OLOT

COSTA BRAVA

PALAFRUGELL

Hotel Restaurant de Sant Sebastià

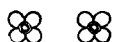
a càrrec de Modest Lladó

COBERTS des de 6 pessetes

Pensió completa 15 pessetes

Pensió per a famílies, a preus módics

Telèfon, 1407

LA FLOR DEL PIRINEU

(MARCA REGISTRADA)

Gran Fàbrica de Llangonisses
i embutits fins. Pernils del país i demés
productes del porc.

ESPECIALITATS
BUTIFARRA CATALANA EN BUDELL
CULAR. - PERNILS SENSE OS, CUITS
AMB SON PROPÍ SUC (EN LLAUNES)
DITS EN DOLÇ. - CREMA DE FOIE-
GRAS (TRUFAT). - MORTADELLES.
CAP DE JABALÍ I ALTRES CONSER-
VES DE VIANDES DEL PORC EN
LLAUNES, PROPIES PER HOTELS,
RESTAURANTS, BALNEARIS, COLLES
EXCURSIONISTES, ETZ., ETZ.

BALDIRI DESCALS AUBERT

Olot (Girona). - Apartat de Correus, n.º 5

PIERA SASTRE

Abundants i modernes col·leccions en tota
mena de Gèneres i gustos

Tall i confecció esmeradíssims

Preus limitats

REVISTA D'OLOT

PUBLICACIO MENSUAL IL·LUSTRADA

Any II	OLOT, Gener de 1927	Núm. XIII.
SUBSCRIPCIÓ: Olot 3'50 pts. semestre Espanya . . . 7 pessetes l'any Estranger . . . 9 » » Número solt . . . 60 cèntims		REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ Passeig de Blay, núm. 12, 1er. pis No es retornen els originals.

BELL PRESAGI

ESCRIPTORS de llengua castellana comencen a exterioritzar certa cordialitat envers nosaltres. La rescent «Gaceta Literaria» no es desdenya d'admetre col·laboració en els demás idiomes peninsulars i una part de la premsa més assenyada de Madrid, empra un tó ben diferent al d'abans, quan tracta de les coses de Catalunya.

Encara que tard, d'aquest petit acostament espiritual pot esdevenir-ne lentament la ruta de la mútua comprensió, que pregonava Maragall i que fou molt temps desig aci serenament esposat sense resultats satisfactoris.

Un desnivell evident es notava al comparar l'aculliment de la producció literària nostra entre Madrid i París. Adquirir llibres catalans en plé boulevard, era més probable que a la Puerta del Sol. Un buid ofegador, una prevenció, recels, fredor;—Traduccions catalanes al castellà, escasses.

El noble impuls d'aquesta actitud d'ara, ens mostra que existeix una selecció de la joventut intel·lectual castellana que no és gelosa del ressorgiment d'aquest verb milenari nostre; que tots hi cabem en el camp de la intel·ligència, situat a la fi per damunt de tots els altres i que, potser, quan disgregadors de criteri raquític, pretinguin alçar un mur en mig d'aquesta bella nota de germanor, hauran de comprendre que per llur ignorant tossuderia, els temps van canviant.

Tenim a mà el número primer de l'esmentada «Gaceta» i, al fullejar-la, havem experimentat un goig proporcionat a l'abast que té la seva aparició. Hi veiem signats articles en espanyol, portugués i català. Registrem el fet amb simpatia de bona llei, amb optimisme.

1

V I D A N O V A

Les comarques són els nuclis vius del país. Si elles s'esmortien el país s'esmortiria. Però són febles perquè són petites, cada una no té mitjans per tota cosa, i com que unes amb altres es completen, l'única manera, doncs, d'aprofitar-ne la força i la vida és que es federin.

Cal, doncs, que es coneguin perquè unes es puguin servir bé de les altres. I, de vegades, serà ben útil que s'avinguin en allò que poden fer conjuntament amb aventatge. En tenim un exemple amb la *Lliga d'Associacions de Música*. Voldríem iniciar un nou projecte anàleg i ben factible i que, tal vegada, si es fes, escauria que tingués iniciativa olotina: avenir algunes ciutats perquè cada una obrin dues o tres exposicions de pintura i escultura. Amb unes obres escollides, per exemple, d'una bona exposició de Barcelona, podria obrir-se'n una a un salonet de Vich, després repetir-la a Girona, després a Figueres. I així, a l'últim, les millors obres recents de la pintura catalana serien vistes per tothom i no romandrien quasi tancades a Barcelona i només conegudes a fora per la premsa gràfica.

També la federació podria intervenir a les llibreries per manera que cap publicació d'una certa importància no manqués a les ciutats. I també caldria estudiar l'economia de les comarques i la manera de prevenir-hi les davallades de la riquesa, afavorir-ne l'afluència i difondre el benestar.

La premsa local hauria de reflectir aquests aspectes de la vida del país. I hauria de reflectir també aquell aire federatiu de les comarques i establir-ne pràcticament els principis de manera que cada una s'envigorís de dia en dia, tingués més consciència de la vida pròpia i l'expandís per poder servir a les altres i també servir-se d'elles.

Aquest era el nostre programa d'ahir i és el d'avui. No sabríem estar descontents de la feina feta. Però el bé fet era aspirant a la millora. Hem de persistir en aquella aspiració, i així podem dir: *any nou, vida nova*.

JOSEP M.ª CAPDEVILA

L'HORA DE L'AMOR FINIT

*Si l'he vist creuar amb prestesa
que el cor se n'ha recelat
—Ja'm diràs quin vent t'ha empesa,
li demano contristat,*

*—Ja'm diràs quin vent t'ha empesa
per fer el pas adelerat.*

*L'Amor té la galta encesa
i afonta el cap amoixat;
guarda's d'eixir la nuesa
rera l'ull arreberat,*

*guarda's d'eixir la nuesa
que altres voltes li he copsat.*

*La mel de la gentilesa
mai no l'haguessa tastat:
ahir em feia una promesa
amb el llavi enjogassat,*

*ahir em feia una promesa
i avui ja se n'ha oblidat.*

*Ha creuat amb lleugeresa,
el desdeny fent-li costat.
Ai, de l'ànima malmesa!
ai, del pit enverinat!*

*Ai, de l'ànima malmesa
per tanta insinceritat!*

RAMON XURIGUERA

L' ESCOLA OLOTINA

JA ha fet un any que REVISTA D'OLOT veu la llum pública, amb manifestes dificultats no esvades, i encara hom no ha parlat amb l'extensió deguda de l'«Escola Olotina».

Amb tot i que la nostra revista ha procurat fer conèixer, per mitjà d'obres (gravats) i quiscun article, alguns noms de l'esmentada escola de pintura, no obstant no s'han explicat l'objecte i causes del seu origen.

Per a esvair conceptes equivocats, basats en la inconsciència ciutadana, hem cregut convenient escriure unes quantes paraules aclaratòries. Si bé no creiem en la infalibilitat dels nostres mots, ens concretarem a dir ço que és més aprop de la veritat; ço que gairebé tots els esperits asserenats trobaran més just i natural.

Abans que tot preguntarem: què és l'«Escola Olotina»? qui la integra? quins són els seus efectes i influències? és quelcom exclusivament local?

Primerament havem d'expressar-nos diguent que l'«Escola Olotina» és tota una escola de pintura. En ella hi caben no tant sols els olotins, no solament els alumnes de l'Escola de Belles Arts de la nostra ciutat i de les acadèmies particulars olotines, sinò que tots els catalans, tots els espanyols, tots els estrangers. No us creieu que això sigui un somni ni cap il·lusió fantàstica, això és el que és: la veritat. Expliquem-nos: S'ha dit tantes de vegades que el paisatge olotí és preciós, s'ha parlat tant i tant de les nostres fagedes i pollancredes i d'aqueixos roures gegantins i d'eixes vores de riu i d'aqueix cel tant blau i transparent, que és fàcil endevinar la verdadera causa de l'«Escola Olotina». Els paisatges d'Olot, en tots els seus aspectes i sublimitats camperoles, amb els seus ramats i amb els seus pastors i pastores són el *quid* de l'existència de tal manifestació artística catalana. El creador d'aquesta escola fou el seu propulsor el malaguanyat Joaquim Vayreda; ell fou qui, amb el seu esperit, amb la seva amor a Olot, amb el seu pur i honrat olotinisme exterioritzà, mitjantzant les seves teles tant gemades i sinceres, el nostre paisatge; aquest paisatge tant verd i fresc, tant colorit de lluminositats transparents i que ara ha conquerit els honors de fer-li tots els catalans homenatge.

També el no menys malaguanyat Josep Berga i Boix (*Avi Berga*) influí, amb les seves manifestacions d'amor a Olot, a fer evident la bellesa d'aquest paisatge.

L'estímul de Joaquim Vayreda a Olot — que mai li haurem agraït prou els olotins, puix la seva vida d'artista i home, de català enèrgic i d'esperit, esta avilada d'agros inmerescudes—l'estimació del Vell Vayreda a Olot, i a les seves coses fou la causa que nasqués, ja llavors vigorosa, l'«Escola Olotina». Ben prompte les nostres prades i els nostres turons assolellats allotjaren, hospitalaris d'encisors creatives, als més renomats paisatgistes catalans d'aquella època — Llimona, Russinyol, Urgell, Galwey, Casas, Mir, Barrau i altres— els quals expressaren en les seves teles emotives les encisors i impressions d'aquesta terra tant priverlegiada. Els nostres prats, les nostres arbredes, els nostres pastors i pastores de pa de fajol i els nostres ramats i vacades digueren tot seguit a fora d'Olot les seves belleses incomparables, el seu esperit muntanyenc, ingenu i ple de sinceritat i grandesa.

Com pot compendre's, doncs, ben fàcilment, l'Escola Olotina no és una escola local sinò una escola localitzada. Per tant l'Escola de Belles Arts d'Olot, que tants noms emèrits ha donat al món—Blay, Clarà, Vayreda etc.—no és més que una part integral d'aquest cos que cada dia es fa més vigorós, més gran i més universal.

Com ens ha dit, amb molt d'encert, el pulcre paisatgista i Director de la nostra Escola de Belles Arts, lu Pascual, en un seu article suara publicat, l'escola paisatgista catalana nasqué a Olot, de la mateixa manera que en Barbizon nasqué l'escola paisatgista francesa.

Havem d'acceptar, però, que l'Escola de Belles Arts d'Olot ha influït, amb la seva tasca vigoros-

síssima, enmantellada d'esperit i passió serena dels seus mestres, a donar-li vitalitat esperitualitzadora. Actualment aquesta escola, immarcible, està en ple optimisme. Iu Pascual, aquest poeta del color que tantes energies ha esmerçat per a millorar-la i omplenar-la d'entusiasmes falaguers, és l'esperit més vivificador de llurs activitats positives.

La major part dels noms selectes que han sortit d'Olot, gloriosos, són deixebles d'aquesta llar de cultura artística local.

Com exemples podem nomenar: Joaquim i Marian Vayreda, Josep Berga i Boix, Josep Berga i Boada, Melcior Domerge i Francesc Vayreda, pintors; Miquel Blay i Josep Clarà, escultors. Aquests noms són prou per a evidenciar les valors positives de les arts olotines.

L'Escola de Belles Arts d'Olot ha contribuït sobremanera a fer estables i productius els bells oficis en la nostra ciutat industrial, puix han fructificat en major empena progressiva en les arts religioses; doncs ho prova l'estat floreixent de llurs indústries. Per ço a Olot, qui menys qui més, té sentiments d'artista.

Mercès a l'activitat dels seus mestres actuals (Iu Pascual, el paisatgista olotinitzat, Celesti Devesa, el classicista traductor d'aromes gregues en l'escultura, i Martí Casadevall, el dibuixant formidable, l'humil escultor ignorat, tant vigorós com silenciós), l'Escola de Belles Arts d'Olot ha conquerit una marxa triomfal, abillant-se de cadències que saben exterioritzar-se en glòria d'Olot i els seus paisatges. Per ço les nostres esperances estant plenes d'optimisme davant les habilitats d'alguns joves artistes d'aquesta escola: Vicens Solé Jorba, l'expressió sincera de la tècnica del mestre Pascual, amb tot i ingenuïtats ben personals; Josep Pujol, el jove artista que ha sabut revolucionar-se amb lluminositats eròtiques i finors remarcables; Pere Gussinyer, el paisatgista que, amb massa seny, sap metamorfosar-se de tendències bones (Mallol és la millor); Ramon Barnadas, l'adolescent que ja pinta com un home gran i ple de personalitat; tots ells amarats de clarors que trasllueixen horitzons lluminosos. Com escultors podríem nomenar: Enric Quintana, els èxits del qual havem pogut saborejar en el saló d'Automne d'enguany; Lluís Curós, l'inquiet i constant modelitzador de formes clàssiques, J. Buhigas, el músic que el mateix melodia una sonata de Beethoven que les subtils harmonies del marbre: tots els quals ens diuen moltes esperances.

Cal també sumar-hi a n'aquesta escola olotina i olotinista de la pintura catalana, alguns noms forasters, signatures prestigioses de la nostra pintura moderna: Rafel Benet, crític sincer i exquisit colorista; Ignasi Mallol, el més refinat de pinzellades dificultoses; D. Carles, calent i vigorós colorista; Marian Llavanera, cercador infadigable de recons assolellats i alguns altres.

Perteneixen també a n'aquesta escola olotina els olotins: Josep Olivet Legares, líric pintor dels nostres herbeis mullats; Mossèn Gelabert, l'impressionista nerviós i captivador; Joan Mas Collellmir, jove amestrat de tecnicismes; Maurici Valls, el voluntariós esperit somniador. El que sota escriu aquest article també es creu amb tot el dret de pertènixer, amb els seus esforços i possibilitats, a l'esmentada «Escola Olotina». Joaquim Farjas també contribueix, amb els seus dibuixos a la tinta i aigua-tinta, a fer honor a n'aquesta escola artística.

Això és, llegidor benvolgut, la concreció de l'«Escola Olotina» en el seu passat i present esplendorosos. Com haveu pogut veure, aquesta escola no data de molt de temps, la seva pròspera vitalitat comença a les darreries del vuitcents. Per ço és un deure de tots els olotins, i més que tot els qui cultivem les arts olotines, unir-nos com un sol home per a fer més fructifiquera, més universal, l'Escola Olotina. Seria convenient intentar de nou l'estabilitat d'un cenacle (Cercle artístic o ateneu) per a escalfar-hi entusiasmes i esvair recels, per a ajuntar totes les tendències en una sola unitat de germandat: Escola Olotina.

L'apartament d'aquesta cultura és la causa d'*envegetes* i de *personalismes* perillosos, per ço jo insisteixo en què deuriem fer quelcom més que aquesta indiferència i tranquil·litat que maten els esperits, i fan que tant sols visquin les *capelletes*.

Jo demano a tots els olotins que estimen la nostra ciutat i les nostres contrades verdejantes de

formosura, a tots els amics i companys artistes i literats, cultivadors dels bells oficis, que posin tots els seus anhels, totes les seves energies en fer possible i realitzable aquesta llar de cultura.

Olot, aleshores, es podria vantar d'ésser una ciutat culta. Ara com ara sols ens havem de contentar de quiscuna ventada civilitzadora.

Unim-nos tots com un sol home i l'Escola Olotina passarà les fronteres!...

J. M. MIR MAS DE XEXÀS

DE FOTOGRAFIA

I

UN bon amic meu—el digne i actiu President de la nostra «Secció Art Fotogràfic» del Centre Catòlic d'aquesta—m'ha fet un prec, que per mi és manament, de que escrigués quelcom de fotografia. Vaig a complir amb l'amic i a l'ensemper per anunciar als llegidors de l'excel·lent REVISTA D'OLOTT algunes de les observacions que sobre tema tan suggestiu crec pertinent fer.

Van aquestes ratlles principalment dirigides, doncs, als com jo, aficionats; elles són filles de l'estudi a la fotografia en obres de reconeguda fama i de l'experiència adquirida utilitzant aparells i procediments distints. Demés, aspiro a que tinguin valor pràctic.

El tema escullit—millor diria indicat per l'amic de qui abans he parlat—és forsa extens, i si bé em proposo dir les coses tan concret i clarament com sigui possible, caldrà dividir el treball. Com que a l'aficionat a la Fotografia, hem dit abans, que van dirigides les presents ratlles, caldrà parlar, doncs, un moment del procés formatiu de l'aficionat.

A la vista d'una Exposició fotogràfica o de fotografies dels amics, el que t'è alguna vocació per aquest art sent tot seguit el desig de tenir «una màquina per a fer fotografies». Els amics han parlat molt del tamany 9x12; del 6x9, etc. etc.. També de la placa o la pel·lícula, donant, alguns, una preferència a aquella, altres a n'aquesta. Han parlat, ademés, els amics, de les instantanees a la sombra... Parlen i discuteixen de totes aquestes coses amb més intensitat en el moment en què l'aspirant explica que vol ingressar en el «gremi» dels que cultiven l'art fotogràfic. I amb aquest garbuix de coses i sense altra preparació es dirigeix a la botiga de «màquines fotogràfiques» i en demana una que «vagi bé» i que fassi fotografies, per exemple de 9x12. El venedor—que és clar que comprén tot seguit que el comprador és un «novell» en això de la foto—li ensenya alguns aparells de diferents marques i li explica que aquesta fa instantanees més ràpides, que aquella pot portar-se més comodament, que l'altre és un aparell meravellós. El comprador, que moltes vegades és un fill de família quins pares prenen tot això de la fotografia com un senzill passatemps, o perdre temps, s'inclina, naturalment, per la de menys preu.—¿I plaques?—pregunta el venedor: Vostè mateix—contesta el novell—no hi entenc res.—El venedor li posa la placa que li sembla millor per ell, i ja tenim a l'aficionat que surt pels afores i arreu encara l'aparell i apreta l'obturador. Generalment, amb relativa rapidesa acaba la dotzena de plaques o el rodell de pel·lícula, i cap a casa de l'amic a revelar. També, generalment, tira les fotos «diafragmant una mica», segons fan els seus amics, i l'obturador arreglat a una velocitat determinada, que és la que tira l'amic. I el revelat «revela», que si alguna cosa surt més o menys bé ha estat fill de la casualitat i la bona sort que ha vetllat per a no deixar defraudat a l'aficionat, en sa bona voluntat i gran afició de tot principiant.

Es d'advertir que d'aquestes n'hi ha que es mantenen en tan modesta categoria per molt temps, i fins per sempre. Més és precís que el que vulgui o els qui els hi agradi dedicar-se a l'art fotogràfic, s'enterin bé—a priori—del aparell que els convé a les seves aficions per a no caure en allò en que havem caigut tots o quasi tots; en adquirir el nostre primer aparell econòmic que no ha donat—perquè no era possible—el què l'aficionat volia exigir, i, aleshores, ve forçosament una d'aquestes dues coses: o bé el cansanci o l'avorriment, amb el consegüent arreconament per una part o el canvi de l'aparell comprat per un altre que reuneixi millors condicions. En aquest cas darrer es cau prou sovint a l'extrem contrari: es compra un aparell que vol de les mans d'un entés i experimentat per a que rendeixi el treball just i perfet.

II

En els aparells fotogràfics cal tenir en compte algunes coses si es vol que el seu rendiment respongui als sacrificis que fa l'aficionat. Diguem aquí per endavant que l'aficionat que no s'ha preocupat d'estudiar el seu aparell, que es limita a comprar-lo i tenir-lo en un recó de la casa per a utilitzar-lo en algunes ocasions, que no sap de quin objectiu, obturador, plaques, pel·lícules, revelador, etc., etc., disposa, no cal que es queixi del resultat dels seus treballs, perquè forçosament seran deficientes. Té, com deixo indicat, un interès capital, la qualitat del conjunt de l'aparell; amb tot un de modest en mans d'un aficionat expert, dona moltes vegades uns resultats sorprenents. No volem citar noms: mes, en la darrera Exposició de treballs de laboratori del Centre Catòlic, poguérem admirar fotografies veritablement excel·lents, molt superiors a altres fetes amb més pretensions. En els aparells s'ha d'estudiar abans que tot l'objectiu. L'objectiu és com la turbina en una fàbrica, o el motor en un automòbil. De res o poca cosa serviria la millor instal·lació industrial o el millor auto, si la turbina o el motor no funcionaven o no responien a les necessitats de la indústria o a l'esforç que necessita l'automobilista. En primer lloc: cal prescindir d'objectius que no siguin anastigmàtics. Els que no ho són tenen tals defectes que, encara que de moment no s'aprecien, en el decurs dels treballs són causa de sensibles imperfeccions. Els anastigmàtics, per a no entrar en detalls que allargarien massa aquestes ratlles, procedeixen de fàbriques sèries que ho marquen ja en el mateix objectiu o en els seus Catàlegs. En la pràctica anomenar solament els objectius (els objectius bons quasi bé tots tenen el seu nom) ja se sap si són anastigmàtics. Un «Tessar», un «Dogmar», etc., són anastigmàtics, construïts respectivament per les cases Zeiss, Goerz etc. Hi ha els dobles i triples anastigmàtics, mes tots reuneixen semblants condicions. En segon lloc s'han de tenir en compte dues coses que en els objectius tenen molta importància o sigui la seva obertura i la seva distància focal. D'aquestes dues coses en depèn la seva lluminositat. En alguna ocasió hem vist a dos aficionats presentar les seves màquines i dir: «l'objectiu que tens tu, és més lluminós que el que tinc jo, perquè té més grans les «lentilles»; i en realitat ésser al revés. Dos objectius quin diàmetre de lentilles sigui el mateix, serà més lluminós el que sigui més curt de foc. Per això veurem objectius de moltes mides, del mateix nom i de la mateixa fàbrica, que porten el senyal de la mateixa lluminositat: per exemple 4,5. Aquestes fórmules, amb què es designen les lluminositats dels objectius, volen dir que el diàmetre del raig de llum que entra per ell és una 4,5 part (o un 6,3, etc.) de la distància focal. I com una quarta part de una mateixa distància és més que una sexta part i aquesta més que una novena, l'objectiu 4,5 és més lluminós que el 6,3 aquest que el 9 etc. Així mateix de dos objectius quin diàmetre de lentilles sigui igual serà més lluminós el que sigui més curt de foc. I altra cosa cal notar: de dos objectius de igual distància focal, serà més llarga la distància hiperfocal (començament de l'infinit) la del que sigui més lluminós. Això dona lloc a què els aficionats (o sigui els qui volen que l'assumpte resulti focat des de més aprop) diafragmin. Mes el diafragmar redueix la lluminositat. Aquesta depèn, doncs, de dos factors: del diàmetre de les lentilles de l'objectiu (o forat del diafragma en son cas) i de la distància focal. Dos objectius de igual diàmetre de lentilles i de igual distància focal seran iguals. Tals fórmules serveixen per a senyalar el grau de lluminositat «màxima»: el diafragma indica les reduccions. En la realitat, doncs, aquelles xifres coincideixen amb l'obertura del diafragma: és per això que examinat un objectiu, per exemple 1:4,5, veurem que els diafragmes es designen 4,5 -6,3 -12,5 -18,25 -36,50, (aquesta escala és la generalment acceptada i la de la casa Zeiss); i això precisament dona la pauta de la lluminositat. Així el 4,5 comença amb aquesta xifra i va seguint 6,3-9-12 etc. El 6,3 comença amb aquesta i segueix el 9 etc. I pràcticament què volen dir aquesta escala i aquestes xifres? Doncs, volen dir que el 6,3 necessita el doble d'exposició que el 4,5: el 9, doble que el 6,3: el 36 doble que el 25; en resum: que si amb un objectiu 4,5 es diafragma per exemple a 12,5 s'ha de donar vuit vegades més d'exposició que a tota obertura. Aquí és de veure la importància que té el diafragmar sense conèixer l'objectiu. S'ha de tenir en compte, com és natural, que les exposicions de què hem parlat són comptant amb que s'utilitzen les mateixes plaques o pel·lícules, perquè, com veurem més endavant, el grau de rapidesa de les plaques o pel·lícules pot influir molt, fins a lograr reduir a una meitat les exposicions o menys encara, de manera que un 4,5 necessita, segons la placa, una exposició igual del mateix assumpte que el 6,3. Lligat estretament amb això de que parlem, hi ha el diafragma i l'obturador: més l'extensió que porten ja aquestes ratlles amb tot i que hem concretat fins a deixar solament apuntat els punts a tractar, ens obliga a deixar-ho per una altra ocasió.

E. BASSOLS

ESCOLA OLOTINA

RETRAT de la senyoreta Rosalia Rigat

Oli de Josep Pujol

UNA MICA DE MUSICA

*Llunyanies del record
amb horitzó d'esperança
entre enyorança i conhort,
va l'amor renovellant-se.*

*Una imatge fugissera
adelerà el salt del cor;
la llunyania que espera
el cor, tota és fosa en or.*

*Ai, que l'horitzó s'atança!;
ai, que l'imatge és aquí!
La llum enlluerna i dansa
i el cor no la pot seguir.*

J. M. LÓPEZ-PICÓ

SONET

*Vegí un dia de l'onda cristallina
sortí'l sol de raigs d'or tot agençat
i de tal llum el rostre coronat
que tota n'encenia la marina.*

*Vegí com la rosada matutina
la rosa obria amb tan fulgent esclat
que vista al lluny podia haver semblat
com si enrogís un flam la verda espina.*

*Vegí en l'estació prima i novella
brotar la tendre herbeta, tal com sol,
amb les menudes fulles ja descloses;*

*i veia una minyona fina i bella
cullir roses en l'herba al primer sol
i vèncer en beutat tan belles coses.*

JOSEP M. DE GARGANTA

LLUITA

*M'he prenat, jo no sé amb quina follia
meteix que un infantò fa amb un llefí,
d'una rosa de foc que guarniria
i de flaire i de llum embaumaria
per trist que fos un qualsevol jardí.
Més jo no sé que la rosa-meravella,
guarda un verí que's glop mal sà i crudel
en el fons pro més fons de sa poncella
per tot aquell o aquella
que agosarada hi vagi a xuclàr mel.
I amb tot i això no puc servir-li enutg,
que al obirar la rosa, el cor m'hi fuig...*

.....

*La mà s'estira amb febre per collir-la,
mes la réculo amb pó,—no sé que fer:
El cor me diu—Que és bella i vol fruir-la—
El cap botzina i diu—Que no pot ser!
—Sempre lluitar!—Sí, sempre, sens que minvi
mai la visió assenyada de l'esprit,
que en la lluita de cap i cor s'estimbi
la malvestat que cria tot sentit.—
Jo li responc:—Tan sols per ma follia
deixa-li almenys flairà l'alè que du,*

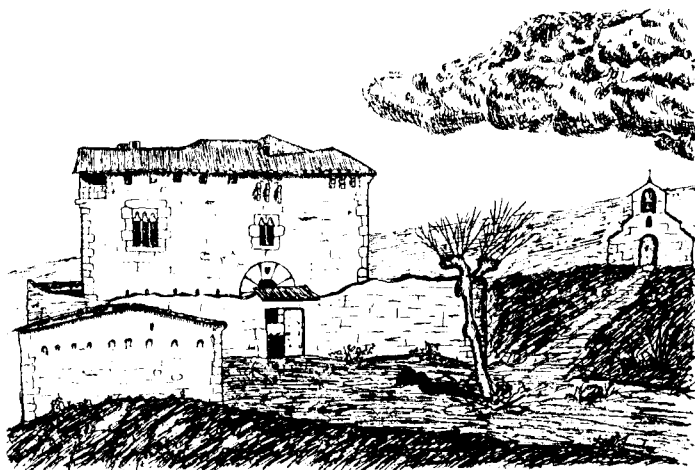
*ni solsament un tast de s'ambrosia
te jur que flairejant se n'ha d'endü...
— Quimera vill!—contesta el cap / calla.
I aquest pregon silenç, el cor me dalla!*

BOMBOLLES

*Esvaïda n'és la tarda de l'amor....
(no t'esfumis, oh visió ben estimada,)
si tu fores com bombolla matissada,
que bombolles vol el cor!
Remembrant la tarda dolça ja en faré
de bombolles d'il·lusions sempre florides
i alenant-les d'esperances exquisides
vers l'amor les volaré.
I l'espai s'hi encantarà gronxant ses llums,
i el vellut de la Natura fulgurant-se
tot resant jaculatòries d'alabança
les incencerà amb perfums...
I amb follia faré viure el moment pur
de la tarda que al passat tot just camina
amb bombolles que s'esquincin com boirina
dins un cel tot ell d'atzur.
I aixís sempre que'n torturi aquell record
i sa dèria m'embolcalli d'ansies folles,
forjarà sempre bombolles
el meu cor!*

M.ª CONCEPCIÓ CARRERAS

TEMPORAL D'ESTIU

Es congria rera la muntanya ponentina, s'eleva imperiós, baladrer, es detura un poc sobre les cimes nues i les flagella barbarament, després avança vers mig-dia. Molt més aviat, entra a l'afrau, l'esfereix, l'agombola de mica en mica, i com si volgués amagar a nostres ulls les seves entremalidures, ara desplega densa cortina de pluja que pren una grogor vella, minça, reflex de sol de posta. Cada llampec s'hi arrapa com una serp metàlica color de rosa clar o de nacre, diria's una maledicció furiosament gitada de la gorja del temporal. Aquest emprèn ràpida carrera. Dalt el collet, enfront la visió ferèstega, al descobert de tot soplui, la masia pren un aire decaigut, cada

finestral és un ull qui mira esparverat. Mireu, mireu quin enrenou; la pubilla corra a recollir la roba neta de bugada que blanqueja enllà dels marges en bella escampadissa, blancor que esdevé vivíssima davant la intensa i amenaçanta obscuritat, tal una ramada de congestes intactes, graciosament espargides; des la llinda, la padrina aclama l'aviram que ronda les feixes properes i, amb molt fervor, els claps de rostoll no llaurats, els seients de les garberes recentment retirades; l'hereu menut, carregat d'un feix de sacs buits, s'afua caminó avall fins a trobar el seu pare qui, retornant de l'era, acompanya la carreta cruixidora, feixuga. L'home empalia, amorós, la rica ofrena de xeixa i, de bell nou, marxa davant la parella, impacientant-se sovint. Cauen les primeres gotes, pesantes, fressoses i arriba una onada de vent gelat, missatge sincer que ens deixa endevinar la rabior de la revolta. Casal endins baten quiscunes portes, però la velleta es cuida prou ben prest de fermar-les bé, la veurieu anar d'ací i d'allà punyida d'angúnia, frissosa, majorment ara que, eixint a la finestra per veure si arribaven els homes, han vingut a sobtar-la uns grans de calamarsa. Ja damunt nostre rodolen els trons esglaiadors, rogullosos, inacabables, remor semblant a la que farien uns grans carros que s'arrosseguessin, amb rapidesa, per sobre un sostre de fusta. En hores de maror res és tan confortable com enlairar les mirades al cel. Dolça alenada de perfum, barreig de cera i romaní, ens diu que la cambra dels avis ha esdevingut místic santuari; davant el Crist allatzerat, flameja aquell mig ciri, sobrer, del Moniment, mentres les mans trèmols de la padrina cremen el branquill beneit, i si aquestes són l'incenser, el cor és la boca suplicant:—No permeteu, Senyor, que vingui entorn nostre la dissort.—A fóra és tan gran el xàfec, que es diria que una mà invisible, agílíssima, amb finíssim glavi s'entreté a obrir de dalt a baix cada una de les boires per deixar-ne devallar tota l'aigua continguda en elles. Boi comentant la inquietud de l'hora, els homes reposen en el fons de la cabanya, trobem, però, ans de tot ran la portalada, les dues enormes testes dels bous, tal uns guaites fervorosos. Les teulades aixamplen macisos vanos d'aigua, l'estany sobreix i la llissa s'és tornada rierol. Però, si la pluja és abundosa encara, la remor aixordadora, s'estimba enllà de les muntanyes del heroic Montseny. Ja s'ou ben clara la veu del cloquer vei qui suplica bonança, és la campana de l'antic «Castell de Monrodon», en la força de la qual confien tant els pagesos de la rodalia, creuen que els seus planys estridents abaten la malícia dels temporals, perquè els bons camperols l'aimen com un tresor, ¡oh! qui sap si el senyor feudal ja es valia d'ella per alçar els seus vassalls? Part de ponent s'aprima la nuvolada. Suau, sense dolor s'hi bada la primera clapa de blavor, magnífic safir, alta flor

de polidesa. El sol, des l'artístic finestral, rima l'últim adeu a la terra, efusiu. Aquesta prorrump en una rialla grandiosa de gratitut, cada arbre és un desmai de cascabellies de plata, feridors de tan brillants, finament dringadors.

(Dibuix de J. M. Vilarrúbia)

PERE VERDAGUER, Pbre.

LLIBRES NOUS

LA QUIETUD DEL PENDIS.—Per Josep Munteis. Llibreria Catalònia, Barcelona. Amb un Pòrtic de Tomàs Garcés i un dibuix de Francesc Vayreda.

El nostre culte compatrici Josep Munteis ens ha donat, no hi ha gaire, el seu segon llibre de poemes. Es un fet memorable dintre de la vida poètica del benivolgut amic, que en aquest recull ens apareix com un poeta molt superior al que en 1923 publicà *A la vora del camí*; la intensitat lírica i la capacitat d'expressió han crescut extraordinàriament. També l'essència de la seva poesia ha variat; en el seu primer llibre En Munteis és, com ara, un enamorat de la naturalesa, però fa una part molt més grossa a la seva bellesa plàstica, i la veu sovint, no directament, sinó a través de les manifestacions que n'arriben a la ciutat, de la qual descriu també certs detalls d'una manera objectiva; un altre aspecte del seu primer llibre és constituït per algunes petites notes psicològiques que serien absolutament externes a la lírica, si no fos l'amor a la naturalesa que sovint hi traspua.

La quietud del pendis—que avaloren un Pòrtic del delicat poeta Tomàs Garcés i un dibuix de l'il·lustre pintor Francesc Vayreda—té una major unitat de sentiment. La naturalesa absorbeix el poeta, i aquest, en presència d'ella, es troba posseït d'una joia vaga i tranquil·la que ja veiem en qualque poesia de *A la vora del camí*; alguna vegada aquesta joia desapareix per fer pas a la melangia o al neguit, igualment imprecisos. De vegades supera aquesta vaguetat de sentiments i les emocions es fan precises: aquí és el goig de fugir les lluites humanes, més enllà, ben al contrari, el pren el desig de vida intensa, i no hi manca tampoc algun moment d'emoció religiosa. Desapareixen, però, aquests inquietos sentiments i torna amb més força la joia vaga i serena enfront de la natura i l'allunyament del món és l'únic desig precís que resta:

No vull altre guasardó
que una pau assolida.

Dues poesies hi ha en aquest llibre que queden fora de la trajectòria indicada. Una, *Balada d'un vianant*, és una elegia del viure dels rodamons. L'altra, *Hora baixa*, és fruit de la preocupació pel significat dels treballs obscurs de molts humans.

Podem considerar En Munteis—en allò que té d'essencial—com un nou deixeble d'En Maragall, del Maragall impressionista que canta la joia de viure en mig de la natura. Es un poeta que, amb aquesta darrera manifestació, entra en el cenacle dels nostres escullits. Es un motiu de satisfacció gran, sobretot pels que fruïm de la seva amistat.—JOAN DE GARGANTA.

EXALTACIONS I PAISATGES.—Poesies d'Enric Bosch i Viola, amb un pròleg de Gabriel Alomar.—Llibreria Catalònia, MCMXXVI.

De tant en tant, en el nostre moviment literari, ens arriba alguna simpàtica veu eixida de les nostres comarques, que també vé a portar el seu granet de sorra en l'edificació del monument de les lletres catalanes. Aquest és el cas del senyor Enric Bosch i Viola, el pulcre poeta guixolenc i periodista actiu, que acaba de publicar el seu llibre de poemes *Exaltacions i Paisatges* i que ha merescut un èxit de crítica ben falaguer.

Ço que hom copça primer en els poemes d'En Bosch i Viola, és la seva innegable sinceritat i espontaneïtat, dues qualitats que fan perdonables molts defectes (en cas que n'hi hagin) en l'obra de tot poeta.

Bosch i Viola canta, preferentment, els múltiples motius que ens ofereix la quotidiana existència. També és un hàbil copçador de les bel·leses del paisatge i principalment d'aquest bocí encantador de la nostra Catalunya, la incomparable costa brava... «Tot llegint les composicions d'en Bosch i Viola,—ha escrit el culte prologuista d'aquest llibre—no sé estar-me de veure-les sorgir (la blanca dispersió de les viles) com a productes naturals d'aqueixa contrada empordanesa que recordo com una imatge familiar protectora i benèfica.»

Dels poemes que formen aquest llibre, cal esmentar alguns dels *Sonets d'Amor i Galania*, molt lírics i emotius; *Ideal*, un ideal ben noble per cert; *Cançó, Recull, Un bes...* i alguns d'altres adornats de bel·les i líriques imatges que aquesta és també una de les qualitats més sobressortints d'aquest poeta.—R. PLA I CORAL

PASTURANT

(Fot. de Joaquim Coll. Secció Art Fotogràfic)

RETORN DE LA VACADA

(Fot. de E. B. M. Secció Art Fotogràfic)

ELS EMIGRATS POLITICS EN LA HISTORIA.—*Carles Rahola.*—*Membre corresponent de la R. Acadèmia de la Història i de la de Bones Lletres de Barcelona.*—*Obradors Gràfics d'«El Autonomista»—Girona.*

Tots els catalans que amem les coses de l'esperit sabem qui és en Carles Rahola. Es—com diu molt bé el venerable A. Vinardell—equànim, és elegant i és sempre inspirat. Sigui el que sigui el tema que es proposa desenrotllar, Carles Rahola dona als seus escrits un caire d'encisadora harmonia, que els fa llegir amb viu interès des de la primera fins a la darrera pàgina.

Gairebé tots els seus llibres són conferències cultes per ell dites, per ell estudiades. Ara mateix tenim en les nostres mans un llibre ben preciós, ben documentat, d'una de les seves belles i corprenadores conferències. Aquesta fou dita, amb un interès vivíssim per part de l'auditori, a l'«Ateneu Igualadí de la Classe Obrera» de la ciutat dels vells i valents somatents. Porta per títol *Els emigrats politics en la Història* i, certament, hom quan obira aquells capítols, plens de consideració i caritat humaníssima de l'escriptor gironí com «Un record als eterns emigrats», «Els reialistes francesos», «El pla dels emigrats», «El convencional Josep Cassanyes a l'Empordà», «L'exiliat a Santa Elena» i altres, queda corprès i hom s'«amara de compassió, d'humanitat i de poesia».

Carles Rahola, el de la prosa límpida, l'escriptor del llenguatge bell i correcte, és avui una de les personalitats literàries més sòlides de Catalunya, més ben documentades. Es un dels pocs que pot tractar, sense dubtes i excuses, temes d'història. Els assumptes d'aquest caràcter,—generalment monòtons i àrids en la major part d'escriptors que els tracten—els sap expressar d'una manera elegantíssima i gens cansada, fent que tots els qui el llegeixen segueixin amb interès i gust els seus capítols.

Per a convèncer-nos de la valor i mèrit dels seus sòlids i intel·ligents treballs literaris, escoltem de la seva pròpia parla aquests mots que descriu en el primer capítol d'aquest llibre i que dignifiquen a un home que es passa la vida «en mig de papers, de dades i de pols de llibres vells»:

«Això és cert... fins a cert punt. M'interessen, certament, els vells papers—aquests papers, de vegades il·legibles, que diuen tantes coses, sobretot al qui sap llegir-los amb els ulls de l'esperit—; m'agrada de passar hores i hores als arxius i a les biblioteques, recercant a través de la nostra Història. Però el meu propòsit no és pas isolar-me dels temps presents. L'home exclusivament d'arxiu o de biblioteca—l'«erudit»—sol oblidar massa, entaforat en el passat, l'època en què li ha tocat de viure. Jo voldria, als arxius i a les biblioteques, els finestrals oberts de bat a bat, per a què el sol hi entrés triomfalment i esvaís els fantasmes que solen amagar-se sota la pols dels segles.

Per la meua part, jo aprofito aquesta ocasió per a dir-vos que sento intensament—com en altres dies de joventut—els problemes del nostre temps; que els dolors i les angoixes dels nostres dies no em troben pas indiferent; que els meus ulls cerquen amb avidesa clarors anunciadores en els horitzons obscurs; i que, per fi, moltes vegades, si m'interessa i abstreu el passat, és per les lliçons que se'n poden treure per al present i àdhuc per a l'esdevenidor.»—J. M. M.

A S P E C T E S

UN DEURE DE CIUTADANIA

Es un deure de totes les ciutats que poden gloriar-se de tenir en la seva història un nombre més o menys crescut d'homes notables, ja pel seu saber, ja per les seves gestes, de perpetuar la seva memòria. Es un deure de ciutadania, de gratitud en vers aquells homes que han contribuït amb les obres llurs a ennobrir el nom de la ciutat. Negligir aquest tribut d'admiració i de reconeixença és una falta imperdonable, una prova palesa d'egoisme i d'incivilitat.

Totes les ciutats, qui més qui menys, tenen el seu estol d'homes il·lustres. Aquests són els que formen la veritable urbs. Aquest són els que omplenen la seva història. Més que els fets ressonants, més que les gestes armades, més que les múltiples vicissituds quotidianes, la vida i les obres dels grans homes és ço que constitueix el veritable caràcter de la ciutat. No són les multituds inconscients, no són les masses amorfes ço que formen la ciutat; en tot cas aquestes seran allò que els antics anomenaven la *plebs*, el poble, cridaner i avalotat i amb un vergonyós instint de moltonisme la major part de les vegades. Són els escullits, són la petita minoria que pensa i labora aquells per els quals és i serà, encara que un cataclisme geològic no deixés d'ella pedra sobre pedra. O sinó fem la prova. Figurem-nos una ciutat, la més populosa que vulgueu, un vertader formiguer humà, però que no fos res més que això; que tota la seva gent fos de la més mediocre, baixa i materialitzada, sense un home que hi brillés pel seu

intel·lecte o per les seves obres. Figurem-nos que un terratrèmol ensorra aquesta populosa ciutat i que no ha tornat a reconstruir-se; al cap d'un curt espai de temps ningú parlarà d'ella, haurà caigut en la indiferència de l'oblit... Però en aquesta mateixa ciutat, poseu-hi un Geni, un només; poseu-hi un nom gloriós dintre les Arts, les Ciències o les Lletres i veureu que malgrat d'ésser la ciutat un munt informe de runes i més tard les runes devingudes pols, el món enter assenyalarà sempre més amb el dit el punt del mapa on aquella ciutat fou edificada, dient:—Aquí nasqué aquell *Home*, notable pel seu saber o per les seves gestes.—Ell sol haurà immortalitzat la ciutat; ell sol l'haurà lliurada de l'oblit malgrat no haver-hi ja el més lleu rastre d'ella.

Si el bon nom, si la fama d'una ciutat es basa, doncs, principalment en la grandesa d'alguns dels seus homes, cal ésser generós amb ells, cal donar-los-hi un tribut d'admiració i reconeixença. Com? Immortalitzant la seva memòria per mitjà de la forma plàstica, plasmant-los, en els llocs més vistosos de la urbs, amb les immarcibles matèries del marbre, la pedra o el bronze.

Quin signe de noblesa més enorgullidor pot mostrar una ciutat que el que figurin en els seus carrers i places uns quants d'aquests monuments edificats a la memòria dels seus fills il·lustres? El foraster que la visiti pot jutjar només per ells de l'espiritualitat i de les possibilitats fructíferes que aquell poble pot oferir, tota vegada que els seus habitants d'ara són els fills o els néts d'aquells grans homes i porten com una herència la seva mateixa sang a les venes i han viscut sota l'exemple de les seves obres. A més a més, aquests monuments són un espill pels ciutadans, que els alenten a imitar als homes per a els quals foren erigits i poden sentir, al passar pel davant d'ells, el noble orgull d'haver nascut en el mateix clos, d'haver-se abrigat sota el mateix cel i respirat el mateix aire.

Ara que en la nostra ciutat hi ha aquesta febra d'urbanització, caldria que tots tinguéssim ben present aquest deure nostre: edificar monuments, humils o importants, però edificar-los, a tots els fills d'Olot que en són ben dignes. Fa vergonya que, amb tot i ésser Olot una ciutat privilegiada en aquest aspecte, vegem els nostres carrers i les nostres places orfes d'aquests monuments que tant ens ennobliarien, com si no haguéssim tingut res més que mediocritats. Quin concepte s'ha de formar el foraster que ens visita? Si desconeix les nostres valors intel·lectuals dirà que és una terra estèril; i si no ignora que havem tingut homes que s'han conquerit un nom il·lustre, dirà que és una terra de malagraits. Dos qualificatius ben poc honorosos, tanmateix.

Cumplim, doncs, aquest deure nostre. Posem pels carrers i per les places de la ciutat, la imatge d'aquells fills seus que li han donat una merescuda fama. No cal que els esmentem, doncs estan en la memòria de tots els olotins. Si les obres de preu ens espanten, si creiem que estan fora de les nostres possibilitats econòmiques, fem una cosa més humil, però fem-la. És un deure de ciutadania que tots tenim! És una mostra de gratitud envers aquells homes que, gràcies als quals, podem enorgullir-nos de portar el nom nobilíssim d'olotins.

UNES CONFESSIONS DE MUSSOLINI

Mussolini, el *Duce* italià, ha fet rescomentment unes declaracions a un corresponent de la *United Press*. Són unes declaracions, més ben dit, unes confessions suggestives i divertides en tots conceptes. Política interior? Relacions exteriors? Apologia del feixisme? D'això el menys. El què Mussolini s'entreté a contar-nos, és més trascendental encara. *Mussolini s'ens mostra, en aquestes confessions, dintre la intimitat, en pyjama, com si diguéssim. Vegin sinó: les hores que dorm, les hores que treballa, el què menja en els seus àpats, les vegades que s'afaita, el nombre de cartes que reb, els passos que fa i deixa de fer, els regals que li envien, si el seu xòfer és un prudent o un xerraire, en fi, una sèrie de qüestions banals i pocasoltes i ben poc dignes d'ocupar l'atenció de tot un Duce, d'un jefe d'Estat. De tant en tant, alguna regla de moral, alguna màxima de conducta treta dels Llibres d'Orison Swret Marden. I tot això dit d'una manera pedant i amb un aire de suficiència intolerable. No li sembla a mestre Mussolini, tant aprofitador del temps, segons ell mateix diu, que s'hauria d'ocupar de coses de més importància? Estudiar una mica d'ètica governamental, per exemple?*

En quant a *La Vanguardia*, que tant orgullosa es mostra d'haver adquirit l'exclusiva de la publicació d'aquests articles a la península, ens sembla que li sortiria més a compte que empleicés l'espai que ocupen per inserir-hi esqueles mortuòries. Fet i fet seria el mateix, tota vegada que aquests articles, talment com passa amb un mort, fan plorar... Al menys, si són de la família.

UN CREDO FEIXISTA

Haveu llegit el *Credo* feixista escrit pels infants de la pàtria de Manzoni? No? Haurieu perdut uns moments de franca hilaritat sinó ens apresséssim a copiar-lo en aquestes pàgines. Llegiu; la cosa s'ho val. Creieu que n'hi ha per a llogar-hi cadires:

«Crec en Roma eterna i intangible, mare de la meua pàtria i centre lluminós i dominador de la civilització de l'Europa i del Món; i en Itàlia, la seva filla gloriosa: la qual nasqué per l'operació meravellosa de Déu, del Si verge i

fecund del geni, de la saviesa, de la ciència i de l'art; sofrí sota el poder de la barbàrie, fou crucificada, morta i sepultada, davallà a la tomba dels seus pares per reprendre'n l'ànima i el cor, el sentiment i el pensament i per ells ressuscità al segle XIX, se'n pujà al cel de la seva glòria en 1918 i en 1922 pel triomf de Vitorio Veneto i la victòria alliberadora del feixisme; seu a la dreta de la seva mare Roma, intangible i eterna; des d'allí judica els vius i els morts; crec en Mussolini, geni restaurador, i en l'esperit bo, valent i actiu del poble italià; en el Sant Pare el Feixisme, en la comunió dels màrtirs dels Alps, de la mar, dels carrers i places amb els seus partidaris; en la conversió dels italians esgarriats i traïdors, sia per ells mateixos, sia per la gràcia de lleis severes, en la resurrecció de l'Imperi romà i en la seva vida immortal i gloriosa. Amen.»

Hom diu que s'ha obert un concurs per a premiar el millor himne d'admiració i enaltiment de Mussolini.. Vertaderament, s'ho mereix.

VICTOR

A F O R I S T I C A

I

La bona pintura, el mateix que l'obra d'Art en general, fa com els bons vins, amb el temps guanya.

Malfeieu vos del lector que no té la paciència de tallar curosament les fulles dels llibres i que, per aquest fi, usa la guillotina; no és un lector, és un devorador de llibres.

La bona moda, al meu entendre, és la que sap donar a les novitats aquell puntet d'estridència just per a sorprendre a les gents, però sens esverar-les fóra de mida.

El jove que posseeix un *side-car* podrà no ésser, si voleu, un xicot simpàtic, però, difícilment, serà un xicot que no conreu-hi el dò de l'amistat.

RAIMOND VAYREDA I CASABÓ

«...els pocs adversaris del sistema de l'Institut no farien pas, ells tampoc, un sistema que complagués a tothom, i ni és de creure que aconseguissin de fer-ne un que complagués del tot a cadascun d'ells. Aquesta consideració els hauria de portar a depositar llur actitud d'intransigència, que, si no és de pensar que pugui fer trontollar l'adhesió de la gent al sistema de l'Institut, en dificulta indiscutiblement l'aprenentatge».

POMPEU FABRA

De «La Nova Revista».

M u s i c a l s

Associació de Música, pròxim concert.

Es molt probable la vinguda del quartet Zimmer per el vinent concert.

Aquesta notable agrupació musical, de la qual n'han fet molts elogis els millors crítics del món, recorrerà les principals associacions de Catalunya i realitzarà un bell i escaient homenatge. L'homenatge Beethoven.

Enguany s'escau el primer centenari de la mort del gran geni, del gran líric de la música «apassionata» que, en la contemplació de una nit estel·lada i en la torturació dels propis amors, cercava la inspiració del seu cant adés èpic i grandios, rublert de una gran amplitud melòdica, adés misteriós i torturat, sempre trascendental i magníficent.

Sembla que fins algunes associacions intentaràn donar l'audició completa dels XVII quartets de corda. Realment és una bona pensada, que amb una mica d'esforç es podria realitzar també a la nostra, comptant, és clar, amb la generositat dels associats. Els aimants de la bona música, de la verdadera música, la música de llei, tenen la paraula.

Festa de la Sardana al Palau

Enguany com antany s'ha celebrat al Palau de la música catalana, amb molta reverència i solemnitat, la Festa de la Sardana. Pujol, Longàs, Lamote, Català,

Soler i Toldrà, entre altres, han triomfat de una manera esplèndida, definitiva en aquesta bella festa que ve a ésser com una mena de Jocs Florals de la Música i en la qual s'ens mostren anyalment les millors sardanes i les millors orquestres.

L'Orfeó Català

Aquesta venerable institució ha donat aquests dies els acostumats concerts nadalencs.

Cançons i cants de pastors, nadalenques i cants bíblics, han estat la base d'aquests concert que l'Orfeó ha interpretat amb aquella suprema comprensió i bella dicció rublerta de sentiment i amor pairal.

Concerts blaus

Una nova entitat musical ens ha estat lliurada per els devots del diví art. Aquesta nova entitat que ha vingut al món de la cultura amb una ufanosa rialla de felicitat, ens ha ofert les primícies de la seva vida en una sèrie de grans concerts; Francesc Costa, Jasza Heitfetz, el quartet Lica, han donat les primeres audicions. Ultra aquestes, han estat obsequiats amb belles sessions els nostres poetes i els nostres músics. Tomàs Garcés i Josep M.ª de Sagarra, han estat els primers agraciats.

R.

D'ací a llà

AVÍS D'ADMINISTRACIÓ

Preguem als nostres subscriptors forans, que encara no hagin satisfet l'import de subscripció, procurin fer-ho ben aviat possible, per tal de facilitar la nostra tasca administrativa.

Pot enviar-se l'import per gir postal, segells de correu o qualsevol altre mitjà fàcil de cobrament, adreçant-lo a l'Administrador.

LA PREMSA COMARCAL

«El Sol» de Madrid elogia la REVISTA D'OLOT.

Molt ens plau de reproduir l'article que l'important diari madrileny «El Sol» inserí en les seves càlides i suggestives pàgines en el número corresponent al dia 5 de Gener. Amb tot i que a Catalunya contem amb diaris comarcals tan dignes d'ésser esmentats, com són «El Pla de Bages» de Manresa, «La Veu de Sabadell», «Diari de Mataró» i «El Dia» de Terrassa, no obstant creiem que «El Sol» té molta part de raó en el que diu dels diaris de les ciutats petites:

«Al periódico diario, forzosamente miserable por falta de medios económicos para vivir, preferimos en las ciudades pequeñas una buena revista. Tal vez sería el ideal propósito una buena revista periódica de mayor o menor plazo con una hojilla diaria de noticias interesantes. Nunca podrá competir el diario de la ciudad pequeña con los de la grande población cercana, y dentro de la misma ciudad tendrá la hoja forastera que le ahogue:

De tal manera es así, que, no pudiendo sostener buena colaboración todos los días y gran servicio de telegramas y telefonemas, la mayor parte de esos diarios chicos estan hechos con retazos de los mayores.

Nos ha sugerido el escribir de este tema el cumplirse el primer año de vida de la excelente REVISTA D'OLOT.

Olot es ciudad de diez a doce mil almas, situada en el llano que rodean los famosos volcanes apagados, riquísimo de aguas. Tiene próspera vida, además de aristocrática vida. A pesar de esto, no tiene diario, que sepamos (y si lo tiene no nos quiera mal). Tal vez no lo tiene por esa aristocracia innata, el buen gusto colectivo de sus habitantes. Si lo tuviera, forzosamente sería, poco más poco menos, el de otras ciudades de que hablábamos antes.

En cambio, ciudad de pintores famosos, de poetas y prosistas, de naturalistas, publica mensualmente una revista que da gloria ver. Sobria de originales, sobria y excelente de ilustraciones, muy bien presentada, es un modelo que da honra a la hermosa ciudad. Es tan fina como la fuente del Angel.

No es esto mejor que el diario imposible andando con carcomidas muletas?»

La revista «Lleida»

Recollim d'aquesta interessant revista lleidetana, que ha arribat al quart any de sa publicació, els següents comentaris:

« «Art Novell», després de mostrar la seva satisfacció per haver entrat al quart any d'existència, anuncia notables millores per l'avenir.

També la REVISTA D'OLOT se sent satisfeta d'haver arribat a l'any de vida, segons diu la primera plana del número de desembre.

Ambdues, però, parlen de contrarietats i de manca d'ajut, coses que si no fà no fà trobaríem en la majoria, per no dir a totes, les publicacions comarcals.

Heus-ací, doncs, el veritable heroisme: amb contratemps i sense ajut les publicacions van endavant i arriben a l'any de vida i àdhuc al quart any de vida.

Aquest petit heroisme és una prova eloqüent de la fè que emmena el curs de la premsa comarcal.

I la fè enderroca muntanyes; cal no oblidar-ho.»

Extraordinaris de revistes comarcals

Cal fer esment dels valiosos extraordinaris de «Ciutat» de Manresa, «Vida Lleidetana» i «Gasetta de Vilafranca». Tots ells mostren, una vegada més, l'esforç editorial que d'un any ve mostrant-nos valentment la premsa comarcal.

Felicitem-nos.

D'ART

El notable pintor lleidetà Gili Roig, que tantes medalles honorífiques i èxits havia obtingut, ens acaba de abandonar en aquesta vida.

Sentim pèrdua tan sensible per l'art de casa nostra, i procurarem ser-li un altre dia més extens en lloança i enaltiment de la seva obra artística.

D. E. P.

—També ha mort a França, l'excel·lent historiador i crític d'art, Teodor Duret. Tenia vuitanta nou anys i era estimat de tothom.

VARIES

El 1er. número de «La Nova Revista»

Ens ha visitat el primer número d'aquesta novella publicació intel·lectual catalana i ja podem dir que hi tenim tota la confiança i tota una fè plena d'esperances. El seu gran èxit ha estat sorollós i ningú ha quedat decebut de la seva presentació i text. Josep M.ª Junoy, el seu entusiasta director, ha sabut fer-hi un bon i suggestiu sumari:

Ramon Llull: *Pàgines antològiques*; Pompeu Fabra: *De la depuració de la llengua literària*; S. Sánchez Juan: *Passaren nivols rosadencs i dies...*; J. Puig i Ferrater: *Lliçó de coses*; Josep Pla: *Josep M.ª de Sagarra, dramaturg*; Carles Riba: *La darrera evolució de la poesia lópez-piconeana*; Carles Soldevila: *La situació del teatre a Barcelona*; Rossend Llates: *Crítica de la crítica musical*; J. Farran i Mayoral: *Ciudadans del món*; J. Estelrich

Humanisme; Joan Sacs: *Asia*; Francesc Pujols, *La sublimitat de l'Oriestada, segons Esquil i Sòfocles*; Nicolau M.ª Rubió i Tuduri: *A propòsit de l'Exposició de «La croisière noire»*; *Panorama internacional de les Lletres i de les Arts*; *Nòtul-les*.

Demés du belles il·lustracions d'obres de Dunyac, Josep de Togores i Viladomat.

La subscripció en la nostra ciutat ha obtingut un bon èxit; un altre dia ens dignarem publicar els noms dels subscrits.

Felicitem a l'amic i incansable company Junoy, per l'èxit de la seva nova revista, a l'ensem, que li desitgem vida pròspera, ho i esperant que les seccions que anuncia per a els successius números tindran aquella extensió i interès que mereixen.

Blasco Ibañez en català.

La biblioteca Europa, que tant d'èxit ha obtingut, acaba de publicar la interessant novel·la del notable escriptor valencià Vicens Blasco Ibañez, «Flor de Maig», de versió catalana de Miquel Duran i Tortajada. «Flor de Maig» és una novel·la viva i fonament apassionada. Té una valor especial per a el públic català perquè l'acció s'esdevé en una terra germana i perquè els personatges parlen la mateixa llengua.

Sia benvinguda.

Llibres rebuts:

Havem rebut els interessants llibres «L'art popular i de la llar a Catalunya» i «Goya», dels quals n'és autor el pulcre i distingit escriptor gironí, En Joaquim Pla i Cargol.

En parlarem, en l'extensió que es mereixen, en el número pròxim.

Arribada del Pàrroco nou:

El diumenge dia 15 d'aquest mes, prengué possessió del seu càrrec de Pàrroco-Arxioprest de la parròquia de Sant Esteve d'aquesta ciutat, el reverent Mossèn Pere Masnou. Fou molt ben rebut per la ciutat.

Nosaltres al felicitar-lo pel seu nomenament, li oferim les nostres pàgines en tot allò que sigui en bé de la ciutat: moralitat i cultura.

Fundació Bernat Metge

Ha visitat la nostra ciutat un representant d'aquesta important institució. Sabem que s'en ha anat content del nombre de subscriptors nous que gairebé tripliquen als fins ara anotats. No arriben, però, a ésser els que corresponen a proporció de la importància d'Olot si establim comparacions amb l'aportació de les altres ciutats i capitals de districte. A Banyoles, Torroella de Montgrí i demés poblacions de menys habitants que la nostra ens passen al davant. Sols un atenuant trobem per excusar aquestes diferències, i és que ací no és encara prou coneguda la labor transcendental que realitza la tan benemèrita Fundació Bernat Metge; com tampoc no fóra res d'estrany cerquèssim la causa en la poca propaganda.

Opinem com Josep Plà respecte les proporcions que pendrà dintre curts anys la lectura dels clàssics en nostra llengua, car fins ara ve confirmat l'augment

considerable aconseguit en poc temps. Totes les demés dades donen lloc a creure-ho així.

REVISTA D'OLOT té per més endavant el projecte de parlar-ne abastament per a cooperar amb eficàcia a la difusió de tan magna obra.

Ototí que ens deixa

El bon amic i culte apotecari, Antoni de Bolòs, ha traslladat el seu domicili a Barcelona.

Es amb vera recança que constatem l'absència del qui ben amatent ha compartit sovint les tasques de REVISTA D'OLOT i que sempre apreciarem com es mereix, car els seus mèrits el feien una de les primeres figures de casa nostra.

—També ha traslladat el seu domicili al Passeig de Gràcia n.º 101, principal, de la Ciutat Comtal, el nostre bon amic i reputat metge, N'Eveli Barnadas.

La Llar apagada.—Ignasi Iglesias.

Un èxit seguit ve obtenint a Novetats de Barcelona, aquesta darrera obra dramàtica de l'Iglesias.

Ho esmentem amb un goig vivíssim.

Bloc Guimerà

Hem rebut el «*Bloc Guimerà*» i el «*Dietari Guimerà*». Estant notablement millorats i amb seccions noves, que els fan escollits i populars.

A més a més, els qui els adquireixin tindran dret d'assistir, amb un 10 per 100 de descompte, a la festa que es celebrarà pel Juliol.

Els hi augurem un bon èxit.

Cançó d'amor i de guerra.—Original de Lluís Capdevila i Victor Mara.—Música del mestre Rafel Martínez Valls.

Amb dos plens a vessar, es feren dues magnífiques interpretacions d'aquesta bella sarsuela catalana en el nostre Teatre Principal.

Sport i cultura

—Dies enrera, la premsa diària ens informava que Jene Tunney, que no és solament el campió de boxa del món, sinó també un gustador de les Belles Lletres, es proposava emprendre un viatge a Europa amb el fi primordial de conèixer personalment al gran escriptor irlandès, guanyador del premi Nobel de 1926, Bernard Shaw.

Aquest fet ens ha recordat el que deia Joan Maragall en un dels seus articles, en el qual, en augurar les grans possibilitats documentals que per l'esdevenidor tindria el cinematògraf, remarcava l'interessant que fora avui poder presenciar l'entrevista que, un temps, tingueren Goethe i Napoleó.

Qui ens negarà que, proporcions guardades, podríem dir una cosa semblant en el cas que ens ocupa?...

—S'ens ha informat de que s'està treballant activament perquè des de principis del proper istiu, els gustadors del deliciós esport del Law-tennis puguin disposar d'una excel·lent pista per a practicar-lo.

Donades les darreres impressions, creiem que en el nostre proper número podrem donar interessants detalls sobre el particular.

Imp. de P. Aubert.—Carrer Superior, 35 i Nou de S. Antoni. 7. Olot

FUSTERIA ARTÍSTICA

ENRIC FAJEDA

: : Es fan treballs amb : :

: : fusta de totes classes : :

Especialitat en models i

Ebenisteria

Carrer Clivillers, 13 — — OLOT

Centro Administrativo-Comercial

JOAN TRIADÚ MITJÀ

Major, 10.—Teléfon n.º 295 ——— OLOT

Cuotes servei militar - Llicències de caça i pesca,
tenència d'armes - Passaports

Consultori de tota mena d'assumptes de caràcter
administratiu i comercial

SEGURS EN GENERAL

Accidents - Incendis - Vida

Transports marítims i terrestres

VIATGES A «FORT-FAIT»

Bitllets Circulars, Kilomètrics, Individuals,
Col·lectius, per a Agrupaments culturals, Grops
excursionistes, Societats d'esbarjo, Congressos,
Pelegrinacions, etc., etc.

ADUANES

Servei especial per a l'importació i exportació
de mercaderies

HORES DE DESPATX:

De les 9 a les 13 i de les 19 a les 21

Perfumeria LLACH

**MODERNA
FARMACIA
LLACH**

**PLACA ALFONS XII
TELEFON 23. - OLOT**

MOBLES DECORACIÓ

INSTAL·LACIONS

Estils Antic i Modern

**SECCIO ESPECIAL DE
MOBILIARI LITÚRGIC**

Raimond Vayreda

Successor de H. Rocamora

*Diputació, 111
(Xambó Dorrell)*

BARCELONA

RAMON BENET

**MERCERIA
CAMISERIA NOVETATS
MAJOR 11 OLOT**

**VICENS OLIVERAS
JOSEP M.^A JUTGLAR**
COMISSIONS I REPRESENTACIONS

DELEGATS DEL
**CENTRO INTERNACIONAL
DE INTERCAMBIO**
REPRESENTANTS DELS AUTOMOBILS
STUDEBAKER
AGENTS DE LES COMPANYIES
LA PRESERVATICE
ACCIDENTS
LA NATIONALE
INCENDIS. - VIDA

MULLERAS, 36, 1.ER - OLOT

Josep Freixa

COMISSIONS
I REPRESENTACIONS.
PRIMERES
MATÈRIES.
PRODUCTES
COMERCIALS.

Carrer Valls Nous, 18
Telèfon núm. 30. - Olot

andorrà
sastre
OLOT

PERE AUBERT
I M P R E S S O R

TREBALLS COMERCIALS.
ESQUELES. - RECORDATORIS.
PROGRAMES, CARTELLS I
PROSPECTES DE TOTA
MENA.-TARGETERIA.
TALONARIS DE
R I F A .

C. SUPERIOR, 35. - OLOT

